

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/68/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417203656
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2020:5417203656.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín, sudkyňou JUDr. Janou Veselou, v spore žalobcu: W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, zastúpený JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, M.R. Štefánika 1822, IČO: 36832103 a žalovaného: X. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, zastúpenému JUDr. Ivicou Firstovou, advokátkou, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1729, o zaplatenie 8.530,21 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.170,69 eur od 15.12.2017 do 16.07.2018 a zo sumy 692,99 eur od 17.07.2018 do 13.09.2018, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný m á voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 9,32%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 21.12.2017 žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podal na tunajší súd žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu sumu 8.530,21 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.530,21 eur odo dňa 23.11.2017 až do zaplatenia. Žalobca si uvedenú sumu uplatňoval titulom náhrady škody spôsobenej na zdraví s tým, že táto náhrada pozostáva z náhrady za bolesť v sume 5.685,60 eur, z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 1.098,56 eur, z cestovného na rehabilitáciu v sume 170,40 eur a z náhrady za stratu na zárobku počas PN v sume 1.575,65 eur.

2. V podaní, doručenom súdu dňa 10.10.2018, žalobca zobrať žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 4.370,16 eur. Späťvzatie žaloby v časti o sumu 4.181,32 eur žalobca odôvodnil tým, že táto mu bola vyplatená poisťovňou žalovaného S. dňa 16.07.2018 v sume 3.477,70 eur a dňa 13.09.2018 v sume 703,62 eur. Späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 188,84 eur uplatňovanej v rámci nároku na náhradu stratu zárobku žalobca odôvodnil tým, že po skúmaní poisťovňou žalovaného a konzultácii so žalobcom bolo zistené, že PN žalobcu od 28.11.2014 do 21.12.2014 nesúvisela s predmetnou dopravnou nehodou, od ktorej si žalobca odvodzuje svoj žalobný nárok. Žalobca vzhľadom na uvedené späťvzatie žiadal, aby súd povinného zaviazal na zaplatenie sumy 4.160,05 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 23.11.2017 do 16.07.2018, zo sumy 4.863,67 eur od 17.07.2018 do 13.09.2018 a zo sumy 4.160,05 eur od 14.09.2018 až do zaplatenia.

3. Žalovaný v podaní, doručenom súdu dňa 26.11.2019 vyslovil s vyššie uvedeným čiastočným späťvzatím súhlas, s tým, že potvrdil okolnosť plnenia jeho poisťovňou S. v sume 4.181,32 eur.

4. Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 6C/68/2017 zo dňa 22.01.2019, ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy 4.370,16 eur zastavil (výrok I.), vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému voči žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 1.96% (výrok III.).

5. Dôvodom zamietnutia žaloby v časti presahujúcej sumu 4.370,16 eur bol záver súdu, že žalovaný a žalobca zodpovedajú za vzniknutú škodu pomerne, a to v rovnakom rozsahu (t.j. v pomere 1:1, resp. každý v rozsahu 50% skutočne vzniknutej škody), pričom celková suma, ktorú po späťvzatí ohľadne sumy 188,84 eur predstavuje suma 8.341,37 eur a z nej polovica predstavuje sumu 4.181,32 eur a táto už bola poisťovňou žalobcovi zaplatená (poisťovňa žalovaného žalobcovi celkovo uhradila 4.181,32 eur).

6. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie, na základe čoho vo veci rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom č.k. 7Co/180/2019-170 zo dňa 13.11.2019, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu zaplatenia istiny 4.160,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 23.11.2017 do zaplatenia potvrdil a vo výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.181,32 € od 23.11.2017 do 16.7.2018, zo sumy 703,62 € od 17.7.2018 do 13.8.2018 a vo výroku III. zrušil a v tomto rozsahu vrátil vec na ďalšie konanie s tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ponechal nedotknutý.

7. V odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd uviedol, že dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Okresný súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré prihliadal na spoluvinu žalobcu na vzniku škody, a to v bodoch 13.-26. odôvodnenia, jasne vysvetlil z akých skutočností vychádzal pri posudzovaní spoluviny (žalobca spolu so žalovaným predtým ako došlo k dopravnej nehode požívali alkoholické nápoje v miestnom pohostinstve a žalobca napriek tejto vedomosti ako spolujazdec si sadol do vozidla, ktoré žalovaný viedol pod vplyvom alkoholu). Bod 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku je nutné chápať v spojitosti s bodmi 13. - 25. odôvodnenia, a nie izolovane. Náležite sa vysporiadal so súdnou judikatúrou týkajúcou sa preskúmvanej veci. Rozhodnutie presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil pokiaľ ide o splnenie hmotnoprávných predpokladov na priznanie nároku a ustálenie spoluviny žalobcu na vzniku škody. Pokiaľ ide o posúdenie spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody, súd prvej inštancie náležite poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 223/2016 uverejneného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 12/2017. Pokiaľ žalobca namietal, že v trestnom rozsudku nebola konštatovaná spoluvina, a preto ani občianskoprávny súd v tomto konaní nemohol skúmať spoluvinu žalobcu na vzniku škody, odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 66/2018, 3 Cdo 67/2018 zo dňa 21. marca 2019, ktoré bolo uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SR pod č. 26/2019 a ktorého právna veta znie: "Sama skutočnosť, že rozsudkom trestného súdu bola schválená dohoda prokurátora a obvineného o vine a treste, bez ďalšieho neznamená, že škoda bola spôsobená výlučným zavinením obvineného a civilný súd v spore o náhradu škody nezbavuje povinnosti zaoberať sa otázkou, či, do akej miery a v akom rozsahu sa na vzniknutej škode podieľalo aj konanie poškodeného (§ 441 Občianskeho zákonníka)". Výrokom trestného rozsudku, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného a bol mu uložený trest, je občianskoprávny súd v zmysle § 193 CSP viazaný a musí z neho vychádzať ako z celku a pritom brať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť, ktorá rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétneho konania páchatel'a (v tomto konaní žalovaného). To sa však týka výlučne konania obvineného (žalovaného), s ktorým bol predmetným trestným rozsudkom uznaný za vinného zo spáchania trestného činu a uložený mu trest. Pokiaľ skutkové okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že na vzniku škody sa okrem obvineného (žalovaného) mohla podieľať svojím konaním aj ďalšia osoba (napríklad poškodený), občianskoprávny súd nie je pri skúmaní spoluzavinenia tejto osoby (jej podielu na vzniku škody) viazaný výrokom o vine obvineného. Súd prvej inštancie preto správne zohľadnil spoluvinu žalobcu na vzniku škody, keď žalobca napriek vedomosti o tom, že žalovaný pred jazdou požíval alkoholické nápoje (dokonca ich požívali spolu v miestnom pohostinstve) nastúpil do vozidla, ktoré viedol žalovaný pod vplyvom alkoholu a v dôsledku toho sa aj sám vlastnou vinou pričínil na vzniku škody, spočívajúcej v ublížení na zdraví. Pokiaľ žalobca v odvolaní dával do pozornosti, že za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá poškodenému prevádzkovateľ daného vozidla, a to bez ohľadu na zavinenie, ak je škoda v príčinnej súvislosti s jeho prevádzkou. V tejto súvislosti je nutné poukázať na ustanovenia § 132 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého v žalobe okrem všeobecných náležitostí

podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Z obsahu žaloby žalobcu vyplýva, že sa domáha náhrady škody voči žalovanému v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, pričom výslovne v žalobe cituje dané ustanovenie. Zodpovednosť prevádzateľa nevylučuje zodpovednosť vodiča, ktorý spôsobil škodu zavineným porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vzťah prevádzkovateľa a vodiča ako odlišných subjektov, ustanovenie § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce osobitnú zodpovednosť nie je vo vzťahu k všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka ustanovením špeciálnym, ale obe skutkové podstaty stoja vedľa seba. Poškodený tak môže uplatňovať právo na náhradu škody voči prevádzkovateľovi dopravného prostriedku podľa § 427 Občianskeho zákonníka na základe objektívneho princípu rovnako ako voči vodičovi dopravného prostriedku podľa § 420 Občianskeho zákonníka na základe zodpovednosti založenej na prezumovanom zavinení. Ako už bolo vyššie konštatované žaloba si uplatnil svoj nárok voči vodičovi dopravného prostriedku, súd prvej inštancie bol viazaný žalobou a opísanými skutočnosťami v žalobe a z uvedených dôvodov nebol oprávnený skúmať uplatňovaný nárok podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd len okrajovo poznamená, že i v prípade keď by sa žalobca domáhal náhrady škody proti prevádzkovateľovi motorového vozidla, rovnako je možné skúmať spoluzavinenie poškodeného (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/250/2018, 4 MCdo/4/2013). Vzhľadom na nedôvodnosť odvolacích námietok žalovaného vo vzťahu k výroku II. v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie istiny 4.160,05 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 23.11.2017 do zaplatenia ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Poukazujúc na vyššie uvedené vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia, odvolací súd konštatuje absenciu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu zamietnutia žaloby žalobcu ohľadne príslušenstva istiny a to úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.181,32 eur od 23.11.2017 do 16.7.2017, zo sumy 703,62 eur od 17.7.2018 do 13.8.2018. Žalobca čiastočne zobral svoju žalobu späť podaním doručeným súdu dňa 10.10.2018 a to ohľadne zaplatenia istiny 4.370,16 eur, v ktorej časti aj súd prvej inštancie konanie zastavil. V zmysle tohto späťvzatia žalobca zotrval na podanej žalobe ohľadne zaplatenia istiny 4.160,05 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.341,37 eur odo dňa 23.1.2017 do 16.7.2018, zo sumy 4.863,67 eur od 17.7.2018 do 13.9.2018, zo sumy 4.160,05 eur od 14.9.2018 až do zaplatenia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku bodu 27. je možné konštatovať, že súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie žaloby vo vzťahu k sume 4.160,05 eur spolu s príslušenstvom. Z celkovej koncepcie rozsudku je možné ustáliť, že súd prvej inštancie sa zhodol, že žalobca má nárok na zaplatenie istiny 4.170,685 eur, ktorá mu už bola zo strany žalovaného prostredníctvom poisťovne uhradená. Z čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom vyplýva, že napriek tomu, že istina 4.181,32 eur mu bola uhradená v priebehu konania, naďalej zotrval na priznaní úroku z omeškania z tejto istiny. Súd prvej inštancie vo výroku II. všeobecne zamietol vo zvyšku žalobu, avšak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje, z akého dôvodu zamietol žalobu žalobcu aj vo vzťahu k úroku z omeškania k istine, ktorá mu bola žalovaným v priebehu konania uhradená. Z tohto dôvodu odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvej inštancie v tomto rozsahu bude vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd v zmysle § 396 ods. 3 CSP zrušil aj závislý výrok o nároku na náhradu trov konania.

8. V zmysle sčasti zrušujúceho rozsudku odvolacieho súdu súd za účelom rozhodnutia o zostávajúcom nároku žalobcu, ktorý sa týka nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.181,32 eur od 23.11.2017 do 16.7.2017 a zo sumy 703,62 eur od 17.7.2018 do 13.8.2018, nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal obe strany sporu.

9. Pojednávanie sa zúčastnili právni zástupcovia strán sporu. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žiada, aby súd žalobcovi priznal úrok 5% z omeškania zo sumy 4.181,32 eur od 23.11.2017 do 16.07.2018 a zo sumy 703,62 eur od 17.07.2018 do 13.08.2018 v zmysle výroku rozsudku KS ZA aj keď má za to, že v uvedenom výroku je chyba v písaní a namiesto dátumu 13.08.2018 má byť 13.09.2018, čo vyplýva aj zo späťvzatia žaloby, kedy poisťovňa za žalovaného žalobcovi časť istiny platila, pričom uvedený dátum 13.09.2018 ani nebol v predmetnom konaní sporný.

10. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že povinnosť dlžníka zaplatiť úroky z omeškania je jedným z právnych následkov omeškania so splnením peňažného dlhu, teda záväzku a spočíva v tom, že dlžník musí veriteľovi zaplatiť okrem vlastného plnenia, teda istiny, tiež stanovené percento z tej časti peňažného dlhu záväzku, s ktorým je v omeškani. Nárok na náhradu škody žalobcovi

prítom uhradil nie žalovaný, ale poisťovňa. Vzhľadom na to, žalovaný nemôže zodpovedať za to, kedy poisťovňa záväzok splnila. Z hľadiska toho, že záväzok plnila poisťovňa, nie je žalovaný ohľadne zaplatenia úroku z omeškania pasívne vecne legitimovaný, ale žalobca by sa mal s nárokom na úhradu úrokov z omeškania obrátiť na príslušnú poisťovňu. Zároveň treba zdôrazniť, že žalovaný robil všetko preto, aby bola žalobcovi škoda uhradená. V tejto veci sa obrátil na S. dôkaz sa nachádza v súdnom spise. Tiež po nahlásení škody žalovaným prebiehala komunikácia medzi S. výhradne so žalobcom, kde ho poisťovňa vyzývala na doplnenie dôkazov, resp. dokumentov, aby mu mohla škodu nahradiť. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, že žalobca nepredložil všetky potrebné dokumenty, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalobca svojím konaním oddialil nárok na náhradu škody. Žalovaný nemá vedomosť o tom, kedy žalobca potrebné doklady predložil a domnieva sa, že práve nezodpovedným prístupom žalobcu došlo k tomu, že mu bola škoda nahradená až 16.07.2018. Zástupkyňa súdu predložila výzvu na doloženie dokladov zo dňa 22.01.2018. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby súd zamietol žalobu v časti úrokov z omeškania.

11. K tomu právny zástupca žalobcu uviedol, že žaloba žalobcu smerovala voči žalovanému, nie voči akejkoľvek poisťovni s tým, že v uvedenom konaní poisťovňa nevystupovala ani ako intervenient. Žalobca v čase podania žaloby nevedel a ani nemal ako vedieť, či je žalovaný poistený a ak áno v ktorej poisťovni a ak poistený je, či má poistenie vôbec zaplatené. Žalobca všetky dokumenty potrebné k úspešnému uplatneniu nároku predložil k žalobe, ktorá smerovala voči žalovanému. Žalobca nad rámec žaloby komunikoval aj s poisťovňou, keďže sa chcel domôcť úspešnému uplatneniu nároku čo najskôr. Komunikácia s poisťovňou zo strany žalobcu nebola povinná, ale bola dobrovoľná.

12. K tomu právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že komunikácia žalobcu s poisťovňou bola povinná, nakoľko poisťovňa pri likvidácii škodovej udalosti sa tiež musí zaoberať všetkými relevantnými dôkazmi a to za účelom zistenia na aký nárok nahradenia škody má žalobca.

13. Súd pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 04.03.2020, pričom následne spis predložil odvolaciemu súdu z dôvodu zistenej chyby v písaní.

14. Krajský súd v Žiline dňa 25.02.2020 vyhotovil opravné uznesenie, ktorým opravil výrok rozsudku Krajského súdu Žilina č.k. 7Co/180/2019-170 zo dňa 13. novembra 2019 v časti, ktorým čiastočne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že tento má správne znieť nasledovne: „rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.181,32 eur od 23.11.2017 do 16.7.2018, zo sumy 703,62 eur od 17.7.2018 do 13.9.2018 a vo výroku III. zrušil a v tomto rozsahu vracia vec na ďalšie konanie.“ Zároveň odvolací súd vo výroku opravného uznesenia uviedol, že opravné uznesenie bude tvoriť neoddeliteľnú súčasť rozsudku Krajského súdu Žilina č.k. 7Co/180/2019-170 zo dňa 13. novembra 2019.

15. Vzhľadom na uvedené súd v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/180/2019-170 zo dňa 13.11.2019 v spojení s opravným uznesením uvedeným v prechádzajúcom odseku, rozhodoval o nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.181,32 eur od 23.11.2017 do 16.7.2018 a zo sumy 703,62 eur od 17.7.2018 do 13.9.2018.

16. Ako už bolo uvedené vyššie odvolací súd vyhodnotil ako správny záver tunajšieho súdu, v zmysle ktorého za škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedá tak žalovaný, ako aj žalobca, a to v rovnakom pomere. Žalobca si pôvodne žalobou uplatňoval titulom náhrady škody spôsobenej na zdraví sumu 8.530,21 eur. V priebehu konania žalobca zbral žalobu späť v časti nároku na náhradu za stratu na zárobku počas PN za obdobie od 28.11.2014 do 21.12.2014 v sume 188,84 eur, čo zdôvodnil tým, že táto PN nesúvisela s predmetnou dopravnou nehodou. Vzhľadom na uvedené titulom náhrady za stratu na zárobku žalobca uplatňoval sumu 1.386,81 eur (namiesto sumy 1.575,65 eur) a celkovo potom sumu 8.341,37 eur.

17. Polovica zo sumy 8.341,37 eur predstavuje 4.170,685 eur, s ohľadom na čo žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie náhrady škody maximálne vo výške 4.170,685 eur, po zaokrúhlení 4.170,69 eur.

18. Podľa rozhodnutia uvedeného v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992 pod č. R III/1967, „dobou splnenia záväzku k náhrade škody je prvý deň po tom, kedy bol škodca poškodeným o splnenie

požiadaný. Z toho plynie, že škodca je v omeškaní s plnením záväzku k náhrade škody zásadne vtedy, ak ho nesplní v deň nasledujúci po dni, kedy bol poškodeným o splnenie požiadaný, od tohto dňa, od ktorého je škodca v omeškaní, môže požadovať i úroky z omeškania.“

19. V prejednávanej veci žalobca preukázal, že listom zo dňa 30.10.2017, ktorý vyhotovil jeho právny zástupca vyzval žalovaného na náhradu škody v sume 8.175,02 eur pozostávajúcu z náhrady za bolesť v sume 5.685,60 eur, z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 1.098,56 eur, z cestovného na rehabilitáciu v sume 170,40 eur a z náhrady za stratu na zárobku počas PN v sume 1.220,46 eur, a to v lehote do 22.11.2017. V liste žalobca uviedol, že z titulu vyššie uplatňovaného nároku mu odporúča kontaktovať v predmetnej veci poskytovateľa jeho povinného zmluvného poistenia, u ktorého bolo jeho vozidlo v čase nehody poistené, aby predmetný poskytovateľ tohto poistenia plnil jeho nárok, keďže práve povinné zmluvné poistenie je určené a slúži na náhradu aj tohto typu škôd (č.l. 27 spisu).

20. V liste zo dňa 14.12.2017 (č.l. 109 spisu) adresovanom právnomu zástupcovi žalobcu, právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že žalovanému bola doručená jeho výzva na náhradu škody v celkovej výške 8.175,02 eur datovaná dňom 30.10.2017.

21. Z vykonaného dokazovania nevyplýval záver, kedy konkrétne, t.j. v aký deň bola výzva právneho zástupcu žalobcu zo dňa 30.10.2017 doručená žalovanému. Dôkazné bremeno, že výzva bola doručená žalovanému pred 23.11.2017 spočívalo na žalobcovi, ktorý žiadal priznať úrok z omeškania počnúc týmto dňom. Žalobca pritom nepreukázal, že kedy daná výzva bola žalovanému doručená, prípadne odoslaná (k žalobe pripojil len výzvu bez dokladu, resp. iného dôkazu o jej doručovaní). Vzhľadom na uvedené súd vychádzal z toho, že výzva musela byť žalovanému doručená najneskôr dňa 14.12.2017 (čo bol pracovný deň - štvrtok), pretože list právnej zástupkyne žalovaného, v ktorom potvrdzuje doručenie výzvy žalovanému je datovaný dňom 14.12.2017.

22. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalobcovi úrok z omeškania počnúc od 15.12.2017 a úrok z omeškania vo výške 5% ročne za obdobie od 23.11.2017 do 14.12.2017 ako nedôvodný zamietol.

23. Súd tak, za použitia ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne počnúc od 15.12.2017, a to zo sumy 4.170,69 eur (k tomu viď odsek 17 tohto odôvodnenia) až do 16.07.2018, kedy bola žalobcovi poukázaná poisťovňou žalovaného suma 3.477,70 eur

24. Počnúc od 17.07.2018 do 13.09.2018, kedy bola žalobcovi poukázaná poisťovňou žalovaného suma 703,62 eur, súd priznal žalobcovi 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 692,99 eur (4.170,69 eur mínus 3.477,70 eur).

25. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré ostali predmetom konania po rozhodnutí odvolacieho súdu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko, ako už bolo uvedené, žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody vo výške polovice z nároku, ktorý uplatňoval po späťvzatí (suma 8.341,37 eur), t.j. vo výške 4.170,69 eur. Táto suma bola v priebehu konania žalobcovi zaplatená poisťovňou žalovaného tak, že spolu bola zaplatená suma 4.181,32 eur.

26. Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že pokiaľ ide o zaplatenie úrokov z omeškania žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko plnenie žalobcovi poskytla poisťovňa a je potom na mieste, aby si úroky z omeškania žalobca uplatnil voči poisťovni, pričom svojím nezodpovedným prístupom došlo k tomu, že mu škoda bola vyplatená až 16.07.2018 a 13.09.2018, tak táto je podľa názoru súdu nedôvodná.

27. Na prvom mieste súd uvádza, že v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú úroky z omeškania príslušenstvom pohľadávky (tu pohľadávky na náhradu škody). Príslušenstvo pohľadávky zdieľa právny osud pohľadávky.

28. Ak potom zo záverov sporu nepochybne vyplýva, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný ohľadne nároku na náhradu škody, tak je pasívne vecne legitimovaný aj ohľadne úrokov z omeškania viazaných na tento nárok.

29. Žalobca by si mohol, podľa názoru súdu, uplatňovať nárok na úrok z omeškania voči poisťovni žalovaného len vtedy, ak si nárok na náhradu škody uplatnený žalobou v tomto smere uplatnil voči danej poisťovni podľa ust. § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, čo však neurobil, prípadne následne v súdnom konaní, resp. v tomto spore, ak by vystupoval na strane žalovaného. Bolo pritom na slobodnej vôli žalobcu, či si bude uplatňovať nárok na náhradu škody voči škodcovi podľa ustanovení Občianskeho zákonníka alebo voči poisťovni titulom práva na osobitné plnenie založené všeobecným právnym predpisom (§ 15 zákona č. 381/2001 Z.z.), keď ide o dva osobitné právne nároky. V danom prípade ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu. Žalobca tak mal v súdnej veci možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od žalovaného, buď od poisťovne žalovaného alebo od oboch naraz (k tomu vid' rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 M Cdo 9/2013 zo dňa 27.8.2014).

30. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 256/2012 zo dňa 17.10.2013 uvádza: „Poisťovateľ vykonávajúci povinné zmluvné poistenie zodpovednosti má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Poškodený môže priamo od neho požadovať na súde alebo mimo neho náhradu škody (porovnaj aj H.). Právo poškodeného na uspokojenie jeho nároku na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi (action directe), s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu, je z tohto dôvodu najvyššou formou ochrany poškodeného. Poškodený nemusí požadovať náhradu škody najskôr od škodcu, môže ho „obísť“ a domáhať sa (aj žalobou podanou v občianskom súdnom konaní) náhrady škody priamo proti poisťovateľovi, je však povinný preukázať svoj nárok, t.j. všetko to, čo by inak bolo povinnosťou poisteného: škodu (§ 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z.), vznik poistnej udalosti (§ 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka), príčinnú súvislosť medzi poistnou udalosťou a vznikom škody (§ 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 381/2001 Z.z.), ako aj skutočnosť, že k škode došlo v čase trvania poistenia (§ 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z.).

31. Na základe vlastnej rozhodovacej činnosti súdu možno konštatovať, že poškodený sa svojimi nárokmi obracia žalobou na súde zväčša voči poisťovniam, kde majú vyššiu istotu uspokojenia nároku než pri škodcovi. Nič však nebráni poškodenému podať žalobu len voči škodcovi, čo môže byť v niektorých prípadoch pre poškodeného jednoduchšie, pokiaľ nedisponuje informáciami o poistení škodcu (či toto poistenie existuje a u akej poisťovne). Žalobca pritom tvrdil, že takýmito informáciami nedisponoval, čo žalovaná strana nepoprela.

32. Každopádne, ak žalobca v tomto spore uplatnil nárok na náhradu škody výlučne voči žalovanému, tak potom výlučne voči nemu má právo na nároky plynúce z omeškania plnenia tohto nároku.

33. Žalovaný pritom nijako nepreukázal, že za omeškanie nezodpovedá.

34. Ako už bolo uvedené, žalobca voči žalovanému nárok na náhradu škody uplatnil listom, doručeným žalovanému najneskôr 14.12.2017, pričom k dopravnej nehode, pri ktorej vznikla žalovaná škoda došlo ešte dňa 08.02.2014, a to v obci V., okres P.. Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 2T/2/2016 zo dňa 16.02.2017 bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu (aj) ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) trestného zákona v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona. V tomto rozsudku súd odkázal žalobcu v tomto spore s jeho nárokom na náhradu škody, ktorú si uplatnil v trestnom konaní na občianske súdne konanie.

35. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že najneskôr vo februári roku 2017 žalovaný vedel, že sa žalobca má, resp. bude uplatňovať nárok na náhradu škody z titulu spôsobenej ťažkej ujmy na zdraví. Bolo pritom jeho povinnosťou ako poisteného nahlásiť škodovú udalosť svojej poisťovni (§ 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z.), čo však preukázateľne urobil až po podaní žaloby dňa 12.01.2018, ako to vyplýva z listu jeho právnej zástupkyne zo dňa 08.01.2018, ktorý bol do kancelárie uvedenej poisťovne v Dolnom Kubíne doručený osobne dňa 12.01.2018 (č.l. 75 spisu).

36. Skutočnosť, že poisťovňa vyplatila svoje plnenie až v dňoch 16.07.2018 a 13.09.2018 tak nemožno v žiadnom prípade pripísať na ťarchu žalobcu, ktorý mal podľa žalovaného nezodpovedne pristupovať k doloženiu dokladov pre poisťovňu, pretože ak by škodovú udalosť žalovaný nahlásil včas, tak ako mu to ukladá zákon, k uspokojeniu nároku mohlo dôjsť aj pred podaním žaloby, keďže od ohlásenia škodovej

udalosti (12.01.2018) do vyplatenia prvého a čo do výšky sumy rozhodujúceho plnenia (16.07.2018) prešla doba cca 6 mesiacov. Omeškanie plnenia tak možno pričítať len a výlučne žalovanému.

37. Zhrnúc doteraz uvedené, po rozhodnutí odvolacieho súdu ostalo predmetom konania zaplatenie úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 4.181,32 eur od 23.11.2017 do 16.07.2018 a zo sumy 703,62 eur od 17.07.2018 do 13.09.2018. Súd v ďalšom konaní, týmto rozsudkom žalobcovi priznal 5%-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 4.170,69 eur od 15.12.2017 do 16.07.2018 a 5%-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 692,99 eur od 17.7.2018 do 13.09.2018 a v prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

38. S ohľadom na takýto konečný výsledok sporu, súd o trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP (vo vzťahu k zastavenej časti konania) a § 255 ods. 2 CSP (vo vzťahu k zamietnutej časti žaloby).

39. Podľa § 255 ods. 2 prvá veta CSP „ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

40. Podľa § 256 ods. 1 CSP „ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.“

41. V danom prípade súd konštatuje, že zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 4.181,32 eur zavinil žalovaný, nakoľko k zaplateniu uvedenej sumy došlo po podaní žaloby a právo na náhradu trov konania v tejto časti tak vzniklo žalobcovi. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že súdnemu sporu bolo možné predísť, pretože žalovanému bola výzva právneho zástupcu žalobcu doručená dňa 30.10.2017 a následne právna zástupkyňa žalovaného telefonicky kontaktovala právneho zástupcu žalobcu, že bude na výzvu odpovedané, pričom odpoveď zaslali 14.12.2017 a uviedli v nej, že sa obrátili na poisťovňu (tak ako to právny zástupca žalobcu žalovanému odporučil vo výzve). Pre stotožnenie sa s týmto názorom by bolo totiž potrebné, aby žalovaná strana preukázala, že odpoveď na výzvu zo dňa 14.12.2017 doručila právnomu zástupcovi žalobcovi pred podaním žaloby (21.12.2017). Toto však nepreukázala, pričom žalujúca strana uviedla, že podľa nej bola odpoveď doručená až po podaní žaloby. Každopádne aj pri zistení, že bolo možné sporu predísť pred súdnou komunikáciou, išlo by o dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý by súd prípadne nepriznal trovy konania úspešnému žalobcovi (§ 257 CSP). Vychádzajúc z úpravy CSP by však súd z toho dôvodu nemohol priznať trovy konania neúspešnému žalovanému. Tiež treba zdôrazniť, že súdnemu sporu mohol predísť žalovaný, ak by si včas splnil svoju zákonnú povinnosť nahlásiť svojej poisťovni škodovú udalosť.

42. V časti o zastavenú sumu 188,84 eur súd dospel k záveru, že zavinenie na tomto zastavení nesie žalobca, pretože dôvodom späzvatia nebolo správanie žalovaného, ale okolnosti na strane žalobcu, ako to vyplýva z dôvodov čiastočného späzvatia uvedených v odseku 2 tohto odôvodnenia.

43. V časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, ide o úspech žalovaného a v časti úrokov z omeškania priznaných týmto rozsudkom ide o úspech žalobcu.

44. Súhrne možno uzavrieť, že úspech žalobcu predstavuje časť sporu, ohľadne časti zastavenej sumy vo výške 4.181,32 eur a úrokov z omeškania priznaných týmto rozsudkom, ktoré predstavujú 127,86 eur, čo je spolu 4.309,18 eur. Žalobca sa pritom pôvodne domáhal zaplatenia sumy 8.530,21 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 23.11.2017 do zaplatenia, ktorý do vyhlásenia konečného rozsudku (04.03.2020) predstavuje 973,37 eur. Spolu sa tak žalobca so stavom ku dňu vyhlásenia konečného rozsudku (04.03.2020) domáhal zaplatenia sumy 9.503,58 eur. V percentuálnom vyjadrení je potom úspech žalobcu 45,34% (4.309,18 : 9.503,58 eur). Na základe uvedeného, v percentuálnom vyjadrení je úspech žalovaného 54,66% a tzv. čistý úspech žalovaného je potom 9,32%. Súd preto podľa § 255 ods. 2 CSP priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 9,32%

45. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).